

Neemia 2

Versete călăuzitoare: Neemia 2

Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Neemia

Neemia 2.1-3: Și a fost așa: în luna Nisan, în anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxes, era vin înaintea lui; și am luat vinul și l-am dat împăratului. Și nu fusesem trist înaintea lui niciodată. Și împăratul mi-a zis: „Pentru ce este tristă fața ta, deși nu ești bolnav? Aceasta nu este decât întristare de inimă“. Atunci m-am temut foarte mult. Și am zis împăratului: „Trăiască împăratul pentru totdeauna! Cum să nu fie tristă fața mea, când cetatea, locul mormintelor părinților mei, este pustiită și porțile ei sunt arse de foc?“

În capitolul 2 citim răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Neemia din capitolul 1. Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune nu a venit imediat, ci abia după patru luni (1.1 Chișleu/noiembrie-decembrie → 2.1 Nisan/martie). Dumnezeu l-a călăuzit pe Neemia în liniște, ca să-l pregătească pentru misiunea lui. Principiul acesta îl găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Iosif a trebuit să fie pregătit în singurătatea închisorii pentru misiunea lui, Moise a fost pregătit 40 de ani în pustie, Ilie a fost condus într-un loc singuratic și a fost hrănit de corbi, și Pavel a fost 14 ani în Arabia (Galateni 1.17; 2.1), înainte să înceapă slujba publică.

Deseori Dumnezeu împlinește rugăciunile noastre într-un fel la care nu ne-am așteptat. De fapt la curtea împăratului toate zilele erau la fel. Împăratul a observat întristarea de pe fața lui Neemia și l-a întrebat care sunt problemele lui. Cine spune că noi creștinii trebuie să mergem permanent cu zâmbetul pe buze, ca să putem fi o mărturie pentru Dumnezeu?

Trăiește în dependență de Dumnezeu

În versetul 4 se descopere o altă însușire de caracter frumoasă a unui conlucrător credincios al lui Dumnezeu. Neemia este sincer și deschis. El nu spune simplu: „Ah, nu contează - totul este în ordine“, ci ia în considerare faptul că împăratul ar putea să-l mustre, căci înaintea unui împărat nu se vine după dorință (compară cu Daniel 1).

Împăratul îl întreabă:

Neemia 2.4a: Ce ceri?

Iarși o situație necrezut de frumoasă, unde noi putem învăța mult de la Neemia „normal“. Neemia nu așteaptă nimic de la împărat, ci totul de la Dumnezeu. Se spune:

Neemia 2.4b: Astfel m-am rugat Dumnezeului cerurilor

Pentru împărat părea că Neemia se așteaptă la ceva din partea lui, însă în realitate Neemia aștepta totul de la Dumnezeul său. Și Dumnezeu dă, și de cele mai multe ori mai mult decât

cerem și înțelegem noi. Ce împlinire frumoasă a rugăciunii! Numai cine se roagă mult, poate face astfel de experiențe ca Neemia.

Neemia era un om al credinței. Rațiunea lui ar fi trebuit să-i spună, că este o absurditate să roage pe împărat să-l lase să se mute în cetatea părinților lui – probabil de aceea el nu numește numele cetății -, căci această cetate a fost distrusă cândva de un alt împărat al Babilonului; deci pentru ce ar trebui Artaxerxes să-i permită să reclădească această cetate? Dar ceea ce la oameni pare imposibil, este posibil la Dumnezeu. De aceea Neemia se adresează cu credință deplină „Dumnezeului cerurilor” și Dumnezeu răspunde imediat la strigătul mut al inimii robului Său.

Politicos, modest și smerit

Neemia arată aici nu numai părtășia lui cu Dumnezeu, ci totodată el este politicos, modest și smerit față de împărat.

Neemia 2.5,7: și am zis împăratului: „Dacă este bine împăratului [dacă împăratul consideră că este bine] și dacă robul tău a căpătat bunăvoință înaintea ta, atunci trimitemă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, ca s-o reconstruiesc. ...” Și am zis împăratului: „Dacă binevoiește împăratul [dacă împăratul consideră că este bine] ...”

Neemia spune de două ori: „dacă împăratul consideră că este bine” – un semn al politeții și al modestiei. În afară de aceasta el spune: „dacă robul tău” – un semn al atitudinii lui smerite față de împărat.

Este important ca noi ca și conlucrători în Împărăția lui Dumnezeu să mergem pe căile noastre în dependență de Dumnezeu și să fim politicoși, modești și smeriți față de cei din jur. Atunci vom avea și reușită pe cale.

Neemia 2.6-8: Și împăratul (fiind și împărăteasa așezată lângă el) mi-a zis: „Cât de lungă va fi călătoria ta? Și când te vei întoarce?” Și împăratul a binevoit să mă trimită și i-am hotărât un timp. Și am zis împăratului: „Dacă binevoiește împăratul să mi se dea scrisori către guvernatorii de dincolo de râu, ca să mă conducă până voi ajunge în Iuda, și o scrisoare către Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porțile cetății care ține de casă și pentru zidul cetății și pentru casa în care voi intra”. Și împăratul mi le-a dăruit, pentru că mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine.

Neemia a primit de la împărat tot ce îi trebuia. Aceste versete arată de asemenea, că Neemia a folosit bine timpul de pregătire și s-a pregătit conștiincios pentru misiunea lui. El știa ce pericole sunt pe cale și a încheiat relații cu Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să aibă material de construcție în Ierusalim.

Nu întotdeauna în lucrare sunt îndepărtate imediat toate obstacolele, cu toate acestea Dumnezeu va păstra pe slujitorii Săi și va fi de partea lor. La Neemia aceasta se face cunoscut prin aceea că împăratul l-a echipat cu tot ce avea el nevoie pentru călătoria sa.

Creează-ți o privire de ansamblu

Neemia 2.11,12: Și am venit la Ierusalim și am fost acolo trei zile. Și m-am sculat noaptea, eu și câțiva bărbați cu mine; (și n-am spus nimănui ce pusese Dumnezeu meu în inima mea ca să fac pentru Ierusalim) și nu era alt animal cu mine decât animalul pe care călăream.

La început Neemia nu a făcut nimic cunoscut din ceea ce voia să facă pentru Ierusalim (Neemia 2.12). El a vrut mai întâi să-și formeze o privire de ansamblu concretă. În versetul 11 citim că el a fost trei zile în Ierusalim ca să-și formeze o impresie despre dimensiunea pustiirii.

Noi trebuie să reținem această învățătură. În slujba pentru Dumnezeu nu trebuie întotdeauna să „trâmbițăm” imediat ceea ce noi am trăit în ascuns cu Dumnezeu. Un rob slujitor credincios ar trebui să fie chibzuit și cu mintea clară (1 Timotei 3.2,8) și să nu ia în grabă decizii sau să tragă concluzii grăbite.

Când suntem confrunțați cu o problemă suntem obligați să ne formăm o impresie exactă; va trebui de exemplu să discutăm cu diverse grupe și nu să vânam ceva unilateral și să luăm decizii grăbite. Dacă dorești să faci o slujbă tinerilor, atunci trebuie să te preocupi cu nevoile și problemele lor, și așa mai departe.

Dacă ai o inimă pentru evanghelizare, atunci trebuie să te preocupi foarte intens cu subiectul; la fel dacă de exemplu Dumnezeu îți pune pe inimă tema asistenței spirituale. Atunci trebuie mai întâi să ne retragem și să ne pregătim pentru această slujbă. Stăm apoi de vorbă cu slujitori cu experiență în Împărăția lui Dumnezeu și ne familiarizăm cu tema. Numai mândria spune: „Am Duhul Sfânt, nu am nevoie de darurile pe care Domnul le-a putut folosi cu succes în lucrarea Sa”. Nu! Efeseni 4 ne învață foarte clar că noi avem nevoie de darurile, pe care Domnul le-a dat pentru zidirea spirituală a trupului, și anume cu scopul „pentru desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4.12) sau exprimat altfel: „pentru maturizarea credincioșilor”. Tu nu poți deveni matur spiritual, dacă neglijezi darurile pe care le-a dat Domnul Isus.

Impulsionează și pe alții

Rezultatul felului deosebit al lui Neemia îl vedem apoi în versetele 17 și 18:

Neemia 2.17,18: Și le-am zis: „Vedeți starea cea rea în care ne aflăm, cum Ierusalimul este pustiit și porțile lui sunt arse de foc; veniți și să reconstruim zidul Ierusalimului, ca să nu mai fim de batjocură”. Și le-am spus despre mâna Dumnezeului meu, care fusese bună peste mine și, de asemenea, de cuvintele împăratului pe care le spusese către mine. Și ei au zis: „Să ne ridicăm și să reconstruim!” Și și-au întărit mâinile pentru bine.

Neemia se duce la cei care purtau responsabilitatea în Iuda și le prezintă ceea ce Dumnezeu i-a pus în inimă. Răspunsul la cererea: „veniți și să reconstruim zidul Ierusalimului!” nu s-a lăsat așteptat: „Să ne ridicăm și să reconstruim!“, au răspuns iudeii. Evident cei cu responsabilitate și-au dat seama că Dumnezeu l-a trimis pe acest Neemia și voia să-l folosească; aceasta este cu atât mai uimitor cu cât Neemia nu era nici preot, nici cărturar și nici o persoană cu vază. El nu avea nici o funcție cu autoritate, dar el avea autoritate morală – nu depinde de o funcție, ci de faptul că puterea lui Dumnezeu inundă pe robul slujitor. Vrei și tu să fi un astfel de canal al puterii lui Dumnezeu? Atunci urmărește ca frații tăi și surorile tale să simtă că mâna bună a lui Dumnezeu este cu tine și că toate progresele tale devin vizibile în viața spirituală.

Un rob slujitor al lui Dumnezeu nu poate niciodată să-și revendice autoritatea, alții trebuie să poată recunoaște în vorbirea și în faptele lui că mâna bună a lui Dumnezeu este cu el, și numai atunci el va avea și autoritate morală. Apostolul Pavel scrie prietenului și fratelui lui Timotei: „Ocupă-te cu acestea, fii în totul în ele, pentru ca înaintarea ta să fie arătată tuturor” (1 Timotei 4.15).

Dacă viața noastră nu este în concordanță cu vorbirea noastră, atunci niciodată nu vom putea să-i impulsivăm pe ceilalți. Neemia a fost numai trei zile în Ierusalim, probabil în cadrul vizitei a vorbit cu unul sau cu altul; sau probabil a fost observat numai ca unul care se interesa de cetatea Ierusalim.

În ultimele două versete ni se amintește că vrăjmașul nu este departe, atunci când are loc undeva lucrarea lui Dumnezeu. Însă cu privire la vrăjmașii lui Neemia vom reveni în capitolele 4-6.